

RADNI NAZIV: UŠĆE TRUBE

SINOPSIS

Mora nešto da ti sine u dušu kad sviraš, to je tehnika čisto da izduvaš melodiju. Mora da se rodi talenat. Recimo, moj sin ne može tako da izduva...

Ne predajem se na ovi mladi uopšte. Sin što svira i unuk – ma kakvi! Oni sviraju malo pa moraju da se odmore, ja mogu non-stop. Dvana'es sati mogu da ne ispuštam trubu. To je tako iz srce iz dušu.

Govorio je nekad, sada ostareli i bolesni Fejat, koji već petnaest godina ne svira instrument koji mu je bio život. Sve to podnosi s mirom, ne pokazuje ni jednim svojim gestom bes ili ogorčenje.

Fejat je rođen 1941. u Bojniku malom mestu na jugu Srbije u siromašnoj romskoj porodici. Imao je i dva starija brata. Otac mu je bio trubač, imao je samo jednu trubu, truba - hraniteljka, kako ju je zvao. Kada ne bi bio kod kuće Fejat je kradom sa očevom trubom odlazio na ušće Brze u Kameničku reku i tu vežbao, time je puno rizikovao, ako bi je kojim slučajem pokvario ostali bi bez jedinog izvora prihoda. To Fejata nije sprečavalo da uporno vežba. Kada je dovoljno stasao otac njemu, a ne starijoj braći, poverava vodstvo nad orkestrom. *Samo, što me je čale postavio za kapelnika nema mnogo veze sa muzikom. Biti na čelu orkestra značilo je pre svega pronalaziti posao: ugovarati, pregovarati i cenjkati se.* Objašnjava Fejat i dodaje: *Taj prvi orkestar je bio idi mi – dođi mi, tek kasnije sam uspeo da napravim pravi orkestar.* A kasnije je Fejat saznao i to da je njegov otac krao trubu od svog oca i bežao na ušće kako bi svirao gde ga niko ne bi čuo, a to je radio i sin Zoran.

Fejat je nadmašio svog oca u svakom pogledu. Dostigao je slavu svetskih razmera, svirao na svim meridijanima i postao sinonim za trubu – virtuoz trube, "gospodin u belom odelu"- kako su ga kolege zvale. Gospodin je bio pod svadbarskim šatrama i na velikim koncertnim podijumima.

Uspeh je došao vrtoglavo, a sa njim slava i novac. Od crmpurastog cigančeta iz malenog Bojnika vinuo se do vrha ne samo estrade, već i prestižnih svetskih smotri i festivala. Oduševljavajući hladne Engleze i temperamentne Francuze, ali i Nemce, Slovence i mnoge druge. I uvek je bio isti, svirao na svadbama ili pred svetskom elitom.

A svirao je Titu, Elizabeti Tejlor i Ričardu Bartonu, Orsonu Velsu, kraljici Elizabeti drugoj... radio je muziku za filmove Emira Kusturice (Dom za vešanje) i Žike Pavlovića (Zadah tela). Svirao sa velikom muzičkim zvezdama, domaćim i stranim.

Pitali su ga jednom za probu, kad i koliko vežbaju ...*a ja ne znam šta da odgovorim. Da'l da slažem il da se pravim nevešt. Posle ko velim šta ima da se snebivam. Lažem: skupimo se poviše ušća kod mene na terasi. Posedamo pa sviramo za našu dušu. Bude tu i rakijice. Ponekad se na tim našim probama toliko načukamo, ni kuću neki ne mogu da potreffe...*

U Bugarsku, kod naše komšije, koliko sam puta išo da ne pričam. U Englesku mi se najviše dopalo. Tamo smo svirali i na onaj glavni trg. Englezi poludeli kad su čuli kako sviramo. I baš u Engleskoj mu se desi nešto nesvakidašnje, gradonačelnik Londona fasciniran Fejatovom svirkom ponudi Fejatu stan u Londonu, a on se zahvali i bez trunke premišljanja odbi ovu ponudu. Obišao je gotovo ceo svet, a ostao do dana današnjeg vezan za rodno mesto, osim Bojnika ništa mu drugo nije ni trebalo, to je bila polazna tačka života, muzike i turneja.

Onda dolazi možda najznačajniji trenutak za njihovu internacionalnu karijeru – turneja sa Džipsi Kingsima. *Čiko iz Džipsi sjajno nas je dočeka, odma iz cuga smo svirali Bamboleju.* Situacija se razvijala kako se samo poželeti može, 2001. prelaze okean i odlaze na turneju po Australiji. Nakon dve nedelje neprestanog putovanja i nastupanja Fejat doživljava i preživljava moždani udar.

Bio je to kraj karijere za kralja trube. Oporavak je trajao dugo i nikada se nije sasvim oporavio. Desna ruka je ostala oduzeta. Sa trubom je bilo gotovo. Zoran preuzima u potpunosti vodstvo nad orkestrom, ali to nije išlo dobro i orkestar se nakon godinu dana raspada. Unuk još mali, a sin nedovoljno sposoban. Porodica ostaje bez prihoda i tako Fejat zatvara krug. Počeo je kao siromašni dečaćić, a završiće u

nemaštini. Mnogi su ga u tim trenucima otpisali. Nikome više nije bio bitan, a oni kojima je bilo stalo malo toga su mogli da učine. Pri svemu tome Fejat nije klonuo duhom, nije izgubio dostojanstvo i nikoga nije molio za pomoć.

Nakon nekoliko godina unuk Nebojša odrasta i ponovo formira orkestar. Ponovo se u kući Sejdića začula truba. Nebojša još nije dosegao dedine visine i uspehe, ali je na dobrom putu da to učini. Zna da pregovara, da se cenjka, a to je važno isto koliko i dobro svirati trubu. Naravno tu je i ime Fejata Sejdića koje još uvek puno znači u svetu muzike i svakako olakšava posao. Tu na kraju Fejatove životne priče počinje naša filmska, a da li je ovo labudova pesma Sejdićevih truba ili novi početak, vreme će pokazati. Film na jedinstven način povezuje Fejatovo vreme kada smo živeli u jednoj drugoj, na prvi pogled jakoj i velikoj državi, kada su se cenile neke druge vrednosti sa ovim današnjim vremenom u kojem živi i stvara njegov unuk, vreme kada se život živeo i ovo današnje kada se o životu samo priča, a sve to kroz karijeru nekoliko generacija romskih trubača. Ta truba je možda i jedino zajedničko ovim vremenima, ostala je da traje do današnjih dana.

Ušće trube je dokumentarac koji će na jedan specifičan način pokušava da napravi paralelu između dve generacije, vremena i konteksta. To su dva sveta, onaj Fejatov čini nam se veliki i slobodan, ovaj današnji - Nebojšin nekako mali i skučen, na prvi pogled gori i teži za život. Pokušaćemo da dokučimo gde se to na prelazu između te dve generacije zagubilo dostojanstvo, čast, poštenje. Jednom rečju gde je nestao Čovek, a opet na mikro planu u okviru same porodice Sejdić, taj Čovek još postoji. Dostojanstvo, poštenje, ljubav i posvećenost se prenose sa generacije na generaciju vaspitanjem, genima ili nečim trećim. Cilj nam je da gledalac kao i mi traga za odgovorom...

TRITMENT

Likovi

Fejat Sejdić – ostareli virtuoz trube, gospodin u belom odelu, odelo više nije belo, a ni on solista, ali jeste gospodin. Dostojanstven, miran ćutljiv, što zbog bolesti, što zbog mudrosti koju je stekao u životu.

Zoran Sejdić – nakon očeve bolesti preuzima orkestar. Međutim, nikada nije bio u stanju da ga vodi na način na koji je njegov otac to činio. Fejat je toga bio svestan i sam je govorio: *ovaj me neće naslediti već unuk*. Jedan od onih likova koje život zaobilazi, tu su, a kao i da nisu. Na sreću Zoran nikada nije imao prevelike ambicije i zadovoljan je što može da živi na račun očeve slave i sinovljevog rada.

Nebojša Sejdić – još nije dostigao dedine visine, ali je sposoban i preduzimljiv. Nema stav i držanje gospodina. Talentovan je trubač, uspeo je da oformi svoj orkestar, zarađuje lepo, ali ni izbliza kao deda. Ima potencijal, a da li će ga iskoristiti vreme će pokazati...

Dve žene Zlata i Sandra, supruge i majke. Uvek raspoložene, spremne za iznenadne goste. Nikada ih nećete čuti da zvocaju, prigovaraju. One su stub porodice.

Scenosled (okvirno)

Jesenji dan. Fejat na ušću rečica koja protiču kroz Bojnik, zamišljeno gleda u daljinu (u krupnom planu njegovo lice, prelaz na kontra plan – ameriken, smena ovih planova nekoliko puta završava na amerikenu koji se lagano širi-kran) iz off-a ide njegov glas:

Truba. Nikada nisam uspeo sebi da odgovorim zašto truba i šta je to toliko privlačno u njoj da evo generacijama Sejdići ne odustaju od nje. Moj deda je obojio trubom Solunski front (blagi zamišljeni osmeh na licu), a evo danas i unuci sviraju... Ne znam šta je to sa trubom ali mi bez trube ne bismo bili to

što jesmo. Moj otac Kadrija je imao samo jednu trubu. Nije ona bila bog zna šta, ali ju je čuvao kao oči u glavi, jer od nje je živela cela familija: truba hraniteljka, tako je zvao. Mi, klinici, nismo smeli ni da joj priđemo, ni da je pogledamo: ne daj Bože da joj se nešto desi, da se pokvari. Samo, bio je to preveliki izazov, a krv vri. E, sad, to možda ne bi bilo važno i interesantno, da moj čale to isto nije radio dedi Rustemu. I moj sin Zoran je dolazio na ušće da prvi put dune u trubu. I unuk Nebojša. To ušće Kameničke u Pustu reku je za nas Sejdiće začarano!

Muzika trube se tiho pojavljuje ispod off-a i zatim dostiže krešendo kako se off bliži kraju, kamera se lagano udaljava od Fejata i dolazi na total sa leđa - ide naslov filma:

Ušće trube

U crno pa ispis : Producent, scenarista i reditelj, otamnjenje.

U kući Sejdićevih.

Muzičari dolaze na probu, pozdravljaju se sa Fejatom, ulaze u dnevnu sobu ostavljaju instrumente i odlaze u kuhinju. Tamo ih čeka postavljen sto, neko od muzičara dobacuje: „Pa normalno da bi se svirala truba mora dobro da se jede“, čuje se smeh. Iz trpezarije se čuje Nebojša: „Ovo je tradicija koju je uspostavio deda, samo zadovoljni i siti muzičari mogu dobro da sviraju“. Ubacuje se Fejat: *Jednom me pitao neki novinar kako mi vežbamo, a ja mu odgovorih kako se okupljamo na terasi ovde i sviramo dok ne popadamo, popije se tu dobro, muzičari se dobro načukaju pa ni kuću ne mogu da potrefe...*(smeh) Dalje neobavezno teče razgovor... Došla je na red i kafa, Nebojša prekida neobavezno ćaskanje: „Dobro ljudi malo pažnje, kao što znate od ove godine naš orkestar je ponovo stekao pravo da nastupa na Saboru trubača...“. Nebojša priča o tome kako je uopšte došlo do toga da im se “zabrani” nastupanje u Guči, kako je njegov deda tamo osvojio sve što je mogao i pretilo je da obesmisli sam festival, pa su mu rekli da se neko vreme skloni kako bi i neko drugi mogao da pobeđi.

Nebojšina priča se pokriva kadrovima Fejata koji sedi nem u susednoj prostoriji i sporadično prati ono što Nebojša priča. Krupni plan Fejata iz amfasa, zatim detalj na njegov zamišljeni pogled. Rez na opšti plan, Sabor trubača, nekih trideset godina ranije, nastup Fejata Sejdića i njegovog orkestra, Nebojšinu priču polako nadglasava muzika sa arhivskog snimka. Rez drugi arhivski snimci sa ostalih Sabora se ređaju jedan za drugim sve se ubrzava, krupan plan Fejata sa trubom. Rez krupan plan Fejata kako sedi u fotelji (vraćamo se nazad) on sam za sebe prokomentariše i dalje zamišljeno gledajući: „Sećam se, samo mi je još to i ostalo, da se sećam“.

Proba. Dnevna soba. Pola muzičara sedi na trosedu, druga polovina za stolom, Nebojša stoji. Nebojša objašnjava način na koji želi da orkestar svira novu kompoziciju (originalna kompozicija za film) i šta očekuje od njih. Svirka počinje, Nebojša ih prekida na mestima gde nije zadovoljan kako to zvuči, rade iz početka. Kamera oslikava ambijent u kojem se trubači nalaze, zavese na prozorima, gotovo nov šporet u narodu poznat kao *smederevac*, kalendar na zidu i ostale detalje... (ovakvi detalji su izuzetno važni i mnogo govore o ljudima koji tu žive). Kamera se u laganom faru udaljava iz prostorije.

Dok proba traje mi pratimo ostale ukućane. Zvuk probe se čuje u pozadini. Žene u kuhinji pripremaju večeru razgovaraju o obavezama koje ih čekaju nakon večere i sutradan (u kući su samo dve žene, mlađa Nebojšina i starija Zoranova, supruga Fejata – Stana, nije među živima). „Dedo, gde je Zoran?“, začu se iz kuhinje, Fejat sedi u trpezariji zanet svojim mislima, na pitanje odgovori: „Odveo je Viktora u šetnju“.

Nad Bojnikom je polako padao mrak, vedro je i mesec se već nazire na nebu. Lepo prolećno veče bez vetra. Pustom ulicom čuli su se samo glasovi trubača koji su jedan po jedan odlazili svojim kućama nakon završene probe. Zatamnjenje.

Dnevna soba. Fejat sedi u fotelji i gleda televizor, Nebojša za stolom čita novine, nailazi na naslov u novinama o mogućnosti vraćanja obaveznog služenja vojnog roka. „Evo, oće opet da vrate služenje vojske. Zašto su bre ljudi nekad pravili te ispraćaje u vojsku, a ti išao besplatno da im sviraš. Koliko si ih svirao?“

„Oko 300.“

„I sve besplatno?“

„Sve.“

„Pa što?“

„Znaš li ti da je moj deda svirao trubu na Solunskom frontu...“ Fejat objašnjava istorijsku vezu svoje porodice sa vojskom i svoj lični odnos prema njoj, državi i u čemu leže razlozi za njegovo besplatno sviranje na ispraćajima. Nebojša se ubrzo gubi u svojim mislima ne zainteresovan za priču koju je čuo ko zna koliko puta. Fejat u nekom trenutku prekida razgovor: „Umoran sam moram da legnem“, „Dobro deda, odmaraj se sad ti“. Fejat lagano ustaje i napušta prostoriju. Nebojša ostaje sam, uzima trubu i kreće da vežba. U istom trenutku vidi se i vežbanje još nekolicine muzičara iz orkestra u drugim prostorima i atmosferama, muzičari vežbaju na različite načine i u tome se vidi različit odnos prema muzici, instrumentu i poslu, iz svega toga se vidi ko je šef orkestra i zašto. Dugo je svirao, kroz prozor je već počela da nadire tama. Veče. Porodica je na okupu. Vodi se neobavezan razgovor, kamera pokušava da uhvati atmosfera porodice u danima, koji su zapravo vrlo retki, kada nema proba, raznih gostiju, jedno sasvim obično veče i čisti nepatvoreni odnosi unutar same porodice. Iz ovoga se vidi način komunikacije među njima, hijerarhija, a mi tražimo energiju koja ovu porodicu drži na okupu. Pravilo je da kada dođu novac, slava i sve ono što sa njima ide jedan običan život izbacuju iz koloseka, čovek gubi tlo pod nogama, gubi kompas i život kreće u pogrešnom pravcu. Ovo je uglavnom slučaj sa svim manjim i većim zvezdama, osim kod Sejdića koji ostaju da stoje čvrsto na zemlji, ne menjajući postulate svog ponašanja ni za milimetar, bar za sada je tako.

Jutro. Nad Bojnikom se promalja sunce, ulice su puste, pas lualica pretrčava ulicu. Rez. U kuhinji žene su budne piju kafu i tiho razgovaraju, prave plan, spremaju jelo. Nebojša odlazi do centra Bojnika, obavlja neke svakodnevne poslove, odlazi u poštu da plati račune. Izlazi iz pošte hoda gradom u susret mu prilazi čovek koji ga je prepoznao nasmejan zbog toga. Susret dva prijatelja koja se dugo nisu videla, čitavu deceniju, nakon kratkog razgovora i razmene uobičajenih pitanja u ovakvim prilikama odlučuju da ovaj iznenadni susret nastave u jednom od bojničkih kafića. U razgovoru dolazi na red i pitanje o Fejatu. Nebojša objašnjava prijatelju Fejatovo zdravstveno stanje, priča o periodu kada se Fejat razboleo nakon australiske turneje, bedi koja je zatim usledila i preživljavanju tih teških trenutaka. Fejat je nakon moždanog udara praktično ostao bez desne ruke i jedva pokretan, više nije mogao da svira, a samim tim ostaje i bez sredstava za život. Kako su se u tom trenutku mnogi distancirali od njega, ali je srećom bilo i onih koji su bili spremni da pomognu pa Fejat dobija nacionalnu penziju. „A ruku na srce i zaslužio je“ konstatuje njegov sagovornik. Razgovor se završava u pozitivnom tonu i dva prijatelja se nasmejana razilaze.

Na putu do kuće Nebojši je zavonio telefon.

Tišina. Fejat odmara u fotelji, Nebojša ulazi u kući i prilazi dedi, saopštava mu vest o novom susretu sa Džipsi Kingsima. Pratimo reakciju.

Rez. Total ispred Hale sportova, Nebojša izvodi Fejata iz kola, Fejat prolazi kroz gužvu. Ljudi čekaju da uđu na koncert. Pratimo reakciju ljudi i da li će neko od njih prepoznati Fejata. Kamera je prikrivena kako

ne bi skretala pažnju. Fejat se pozdravljajući sa ljudima približava ulazu, odlazi sa Nebojšom u pratnji iza scene gde se nakon više od petnaest godina susreće sa prijateljima sa kojima je nekada nastupao na njihovoj turneji. Nakon toga odlazi na svoje mesto da prati koncert.

Umoran od puta ali ispunjen emocijama Fejat sedi na terasi. Mali Viktor, koji je takođe bio na koncertu, fasciniran onim što je video igra se svojom trubom i zamišlja sebe na sinočnoj pozornici. Trava ispred betonske staze i red ruža su publika, ima ih jako mnogo, a on ponosno gore iznad svira. A onda se klanja svojoj zadovoljnoj publici i simulira gromki aplauz. Fejat sve to ćuteći posmatra sećajući se svojih velikih nastupa. Viktorov simulirani aplauz prelazi u pravi, trenutak kada se Viktor klanja svojoj zamišljenoj publici na pretop prelaz u trenutka Fejatovog klanjana publici (Arhivski snimak koncerta).

Žena iz kuće: *Deda ajde ručak je gotov, tebe čekamo.*

Fejat lagano ustaje sa stolice, kamera ga prati s leđa, otvara vrata trpezarije i ulazi. Tamo su svi za stolom. Nebojša pravi plan za predstojeći nastup i teku dogovori oko svakodnevnih kućnih obaveza. Nakon ručka i dogovora svi ustaju i odlaze svojim poslom. Zoranova žena ostaje sama, skuplja sudove. Rez. Nebojšina žena pegla odelo za nastup, zatamnjenje. (Oslikavanje odnosa žena prema muževima i obrnuto, na koji način recimo Nebojša odaje poštovanje svojoj ženi i iskazuje joj ljubav. Ove relacije, iako bi možda bilo za očekivati, uopšte nisu vulgarne i patetične. Na prvi pogled izgleda da tu nema nikakvih emocija i da svako samo radi svoj posao i zna gde mu je mesto, ovo drugo se naročito odnosi na žene, ali u suštini to uopšte nije tako. Njihovi odnosi su daleko složeniji od patrijahalnih). Žene su bitan segment ove priče i ove odnose ćemo u filmu temeljno istražiti i predstaviti na jedan nenametljiv način kakve su i one. Kakve su njihove želje, šta im u životu nedostaje, žele li neke svoje karijere koje ne mogu da ostvare, da li im je život ispunjen i čime ga ispunjavaju, šta je za njih radost i sreća ispitaćemo na jedan indirektan način uvek prateći njihove reakcije na određene situacije u životu.

Svake nedelje kada mu to zdravlje dopusti Fejat se uputi na bojničko groblje gde se *sreće* sa svojom suprugom Stanom. Dođe i oćuti pola sata zanet u neke nedokučive misli. Tišina između njega i groba, a nekada žene je bila ispunjena potpunim razumevanjem, osećanjima i ljubavlju. Nikada oni nisu puno govorili zato što nije bilo ni potrebe. Nebojša ga danas vozi na groblje, ali ga uvek ostavlja samog tu, ili ostane u kolima i čeka, ponekad ode i obavi nešto, pa se vrati po dedu.

Otamnjenje, put na koncert, scena u kombiju. Ovo je veoma značajan koncert za orkestar Nebojše Sejdića, pa je i ostareli Fejat izrazio želju da lično prisustvuje, nevoljno, Nebojša ipak pristaje. Fejat je sa momcima u kombiju sedi na suvozačevom mestu. Koncert, sadašnje vreme. Snimaju se završne pripreme orkestra pred nastup, pa sam nastup (tri kamere raspređene tako da jedna hvata total, druga krupne planove i detalje trubača i jedna reakciju publike). Nakon koncerta snima se razgovor muzičara iza scene gde se razgovara o upravo završenom koncertu, muzičari sumiraju utiske. Fejat prilazi svom unuku Nebojši, čestita mu na uspešno završenom nastupu. Povratak kući. Umorni Fejat zuri u mrak ispred sebe, mrak osvetljavaju samo farovi kombija. Prelaz paralela, arhivski snimak fićin kombi juri drumom. Koncert, jednog od nastupa Fejata sa orkestrom 30-tak godina ranije. Ponovno vraćanje na dijalog unuka i Fejata, dvoplan, razgovor se ne čuje vide se samo njihovi izrazi lica i gestikulacija, žamor je u prvom planu. Zatamnjenje.

Otamnjenje. U sobi sede deda Zoran i unuk Viktor. Deda uči unuka sviranju trube: *Nemoj tako da držiš uhvati i sad duni, vidiš, mnogo je lakše.* Vitor klima glavom u znak odobravanja. *Svaki dan si sve bolji i bolji, uskoro ćeš zameniti svog oca kao što je on mene,* konstatuje Zoran. Vežba se nastavlja. Rez. Muzičari u kombiju. Sada idu da sviraju svadbu. Vodi se veseo razgovor o tome šta ih čeka na svadbi. Rez. Viktor svira trubu u sobi sa dedom. Rez. Atmosfera u kombiju. Rez. Viktor i dalje svira. Rez. Kombi

stiže na odredište, orkestar izlazi. Rez. Mali Viktor sad sigurno svira prepoznatljivu melodiju. Rez. Muzika koju Viktor proizvodi na trubi i dalje ostaje u pozadini. Kako muzičari izlaze iz kombija i pozdravljaju se sa domaćinom muzika se polako utišava. Svadba. Svirka, atmosfera, trajanje – svadbe dugo traju i svirati na njima nije nimalo lako, to trajanje treba dočarati (promena gostiju, promena svetla pretapanje kadrova usporeni snimci trubača, noć) zatamnjenje.

Jutro je svanulo, a muzičari se već okupljaju u kući Sejdića, iako je prošla noć bila naporna danas je važan dan, možda i najvažniji za jednog trubača. Danas je nastup na Dragačevskom saboru trube. Prati se atmosfera u kući na osnovu koje se može doneti zaključak o značaju ove manifestacije kod članova orkestra, ali i ukućana. Nebojša se obraća svojim članovima i govori o tome šta im zapravo Guča donosi, muzičari su naravno toga dobro svesni ali ga slušaju iz poštovanja, čekamo Fejatov komentar. Rez. Guča jedan od najveći festivala u zemlji po broju posetilaca. Guču pratimo kao kontekst u kojem se nalazi društvo, a ne kao festival. Sva dobacivanja u kameru kojih će neminovno biti neće biti uvrštena u film osim ako su ta dobacivanja u trenutku kada se za nas dešava nešto važno. Nije nam cilj da prenosimo pojedinačne ispade, pa čak i kada su simpatični, inteligentni i vispreni, već da prenesemo opštu atmosferu, trudeći se da se čuvamo ličnog komentara na onaj direktan način. U paralelnoj montaži sa sadašnjim vremenom ide i snimak iz 1962. godine koji je telekiniran sa 8 mm trake. Arhivski snimak ide bez zvuka kakav je u originalu. Ta dva vremena se smenjuju sve dok kamera ne *izađe* iz TV-a, mi u stvari shvatimo da je snimak pušten na televizoru i da to gledaju Fejat i Zoran čekajući rezultate iz Guče.

Kamera prati Fejata u šetnji po Bojniku, dok šeta svog dvogodišnjeg praunuka Viktora iz off-a: *Moj život je truba i nema želje koja mi se nije ispunila. Mogao sam da živim gde god sam hteo, ali ovde me je vuklo, u Bojnik...*

Njegovo razmišljanje se prekida kada se pozdravlja sa ljudima na koje nailazi u šetnji ili razgovara sa praunukom. Pratimo njihove uzajamne reakcije i način na koji žitelji Bojnika doživljavaju najpoznatijeg sugrađanina.

Koncerti, probe, muzika, za mene je to bio život nikada posao... Svirao sam Titu, Šarlu De Golu, princu Tomislavu Karađorđeviću, Đinđiću, Orsonu Velsu, Viliju Brantu, Leonidu Brežnjevju, Salvadoru Daliju, Ajrtonu Seni, velikom glumcu Ričardu Bartonu koji je posebno voleo našu zemlju, engleskoj kraljici Elizabeti Drugoj... a nigde se nisam lepše osećao kao ovde na ušću, kod mene na tremu kad se skupimo da sviramo za svoju dušu. ..

Ali, jedno je najvažnije: bez duše truba neće. Sejdići su uvek s dušom svirali. Svaka naša svirka za mene je bila premijera.

Otamnjenje. Fejat sedi u svojoj sobi gleda u televizor. Rez. Vlatko Stefanovski govori o svojoj saradnji sa Fejatom. Rez. Fejat gleda taj snimak na svom televizoru (ovo bi trebalo izvesti tako da za Fejata bude potpuno iznenađenje, dovesti ga ispred tv-a i pustiti mu snimak bez da zna o čemu se radi, a onda snimati njegovu reakciju) kamera snima Fejata kako gleda snimak Vlatka rez na krupan plan njegovog lica. Fejat komentariše sam za sebe ovaj snimak. U sobi mu se u nekom trenutku pridružuju sin i unuk.

Nakon Vlatka na snimku se ređaju i ostali saradnici u čijem životu je Fejatovo muziciranje ostavilo neizbrisiv trag, ti kadrovi se smenjuju sa kadrovima njegovih i reakcija njegovih naslednika na ono što čuje i vidi. Naročito je važno ovde uhvatiti i momente gde se vidi odnos sina i unuka prema Fejatu i obratno. Kamera se u nekom trenutku pokreće i polako izlazi iz sobe i ostavlja aktere same. Zatamnjenje.

Vraćanje na ušće, Fejat stoji zamišljno (kadar iz srednjekrupnog završava na detalju, očima, u pozadini se čuje samo žubor dveju reka). Fejat zatvara oči. Zatomnjenje, odjavni rol, truba se čuje snažno i odjednom.

Kraj!